

FACTORS OF ECONOMIC PARTNERS HAVING RELATION WITH ECONOMIC DEVELOPMENT IN THE AREA GROUP OF CHUMPHON PROVINCE, RANONG PROVINCE AND SURAT THANI PROVINCE

Athi Krusakayawong

Abstact

The research on factors of economic partners having relation with economic development in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province, had the purpose to study the general features of economic partners, to study the cooperation level of economic partners in the economic development in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province; to study about the factors of economic partners related with the economic development in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province; this research is the quantitative research mixed with qualitative research, obtained from making of questionnaires and making of interview forms from economic partners, consisting of three groups, i.e., public sector group, business sector group and people sector group. The data was collected from 400 samples of questionnaires and collected from 60 samples of interview forms by using the method of meeting by specific and chance meeting; the statistics used were percentage, mean and standard deviation. The relationship test is made by using Chit-square; the research result was as follows :

1. The general features of the economic partners; it was found that most of the sample groups used as representatives in this research were women, aged 21-30 years, graduated in level of Associate Degree, Buddhism religion, single status, size of household containing 3-4 people, operating the occupation in people sector. The secondary level was in business sector and public sector; they were living in the area for not less than 5 years or more; and most of them did not participate as members or clubs in the area that they lived.

2. The level of cooperation in economic development of economic partners in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province, in 12 aspects, it was found that the economic partners consisting of public sector group, business sector group and people sector group helped or cooperated in helping the economic development of the area in the moderate level. The mean was 2.85 from 5.00 and the standard deviation value was 1.03. The economic partners developed the economy in life quality the most of all. The secondary level was the economic development in basic economic structure, regulations, population and labor. The economic partners developed the economy in the trading, investment, tourism and service in the final level.

3. Factors of general features of economic partners having relations with the economic development in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province; the test result of the assumption found that the age and education level of the economic partners had relations with economic development. The size of household, occupation features and living period of economic partners had no relations with the economic development in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province; with statistical significance at the level of 0.05.

4. The finding of this research was that the economic partners did not have significance with the economic development in the trading, investment, tourism and service as it should be, even if Thailand and Southern Region of Thailand at present are very necessary to use the economic driving force in trade, investment, tourism and service in the first levels of development; it showed the serious cooperation of economic partners in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province.

Keywords : Economic partners, Economic development

ปัจจัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

อาชิ คุรุสภาขวงศ์

บทคัดย่อ

วิจัยเรื่องปัจจัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานีมีวัตถุประสงค์ศึกษาคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ศึกษาระดับความร่วมมือของหุ้นส่วนเศรษฐกิจในการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี ศึกษาปัจจัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณผสมผสานกับงานวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งได้จากการสร้างแบบสอบถาม และการสร้างแบบสัมภาษณ์จากหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย 3 กลุ่ม นั่นคือ กลุ่มภาครัฐ กลุ่มภาคธุรกิจ และกลุ่มภาคประชาชน เก็บข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 400 ตัวอย่าง และเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลด้วยแบบสอบถามจำนวน 60 ตัวอย่าง ด้วยวิธีเฉพาะเจาะจงและพบปะบังเอิญ สถิติที่ใช้ประกอบด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทั้งนี้ทำการทดสอบความสัมพันธ์ด้วยค่า ไคสแควร์ ซึ่งผลวิจัยมีดังนี้

1. คุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นตัวแทนในการศึกษาครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 21-30 ปี สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญา นับถือศาสนาพุทธ เป็นโสด มีขนาดครัวเรือน 3-4 คน ประกอบอาชีพอยู่ในกลุ่มภาคประชาชน รองลงมาเป็นกลุ่มภาคธุรกิจและกลุ่มภาครัฐ ซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปีขึ้นไป และส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือชมรมในพื้นที่ที่ตนเองอาศัยแต่ประการใด

2. ระดับความร่วมมือการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี ใน 12 ด้าน พบว่าหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มภาครัฐ กลุ่มภาคธุรกิจและกลุ่มภาคประชาชน มีส่วนช่วยหรือร่วมมือกันช่วยพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณพื้นที่ดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง โดยค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.85 จากคะแนนเต็ม 5.00 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.03 ทั้งนี้หุ้นส่วนเศรษฐกิจทำการพัฒนาเศรษฐกิจด้านคุณภาพชีวิตมากที่สุด รองลงมาทำการพัฒนาเศรษฐกิจด้าน โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจด้านกฎระเบียบข้อบังคับ ด้านประชากรและแรงงาน โดยหุ้นส่วนเศรษฐกิจทำการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและบริการในลำดับท้ายสุด

3. ปัจจัยคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี ผลการทดสอบ สมมุติฐาน พบว่า อายุ และระดับการศึกษาของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ ส่วนขนาดครัวเรือน ลักษณะการประกอบอาชีพ และระยะเวลาการอยู่อาศัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่กลุ่มจังหวัดดังกล่าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ข้อค้นพบของการวิจัยครั้งนี้คือหุ้นส่วนเศรษฐกิจมิได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และการบริการอย่างที่ควร ทั้งที่ประเทศไทยและภาคใต้ของไทยปัจจุบันจำเป็นต้องอาศัยแรงขับเคลื่อนเศรษฐกิจในมิติด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและการบริการในอันดับต้น ๆ ของการพัฒนา

คำสำคัญ : หุ้นส่วนเศรษฐกิจ, การพัฒนาเศรษฐกิจ

ความสำคัญของปัญหาที่ทำการวิจัย

ช่วงปีพ.ศ.2540 ที่ผ่านมาเป็นปีที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ของไทยอันเป็นปัญหาจากภาคเศรษฐกิจต่างประเทศ รวมถึงปัญหาการพัฒนาที่มักตั้งเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจไว้สูงจนเกินไป (วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน, 2549: 150) อีกทั้งแนวทางการพัฒนายังพึ่งพาสินค้าทุนในระดับสูงทำให้ความต้องการนำเข้าสินค้าทุนสูงกว่ารายรับในรูปเงินตราต่างประเทศ ก่อให้เกิดปัญหาการขาดดุลการชำระเงิน (สุนีย์ บุญยวิทย์, 2544 : 22) ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงปัญหาปริมาณการค้าที่เพิ่มขึ้นอย่างเชื่องช้าขณะที่ราคาสินค้าส่งออกไม่สามารถคาดคะเนได้ตามต้องการ

ปัญหาการโยกย้ายแรงงานจากภาคเกษตรกรรมซึ่งเป็นแรงงานส่วนเกินเข้ามาสู่ภาคอุตสาหกรรมเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ทำให้เกิดความผันผวนต่ออัตราค่าจ้างของผู้ใช้แรงงานที่พึงได้รับอัตราค่าจ้างที่เป็นธรรม แต่ต้องยอมรับอัตราค่าจ้างที่แท้จริงต่ำลง (วิรัช ธนเศรษฐ, 2545 : 156-157) ล่าสุดปี พ.ศ.2549 เศรษฐกิจไทยต้องเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยเฉพาะความขัดแย้งทางการเมืองได้ส่งผลให้การลงทุนในโครงการขนาดใหญ่ของภาครัฐต้องชะงักงันออกไป (จิระภา สุขเกษม, 2549 : 26-27) กระทบต่อการจ้างงานและการมีรายได้ของประชากรที่จะได้รับการพิจารณาให้เข้าทำงานในโครงการขนาดใหญ่ดังกล่าว

นอกจากนี้การเกิดภาวะเงินเฟ้อข้าวของสินค้าและบริการมีราคาสูงขึ้นอันเป็นผลจากการปรับตัวของราคาน้ำมันและการเจรจาการค้าเสรีที่ยืดเยื้อออกไปล้วนเป็นปัญหาที่กระทบต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจของประเทศไทย การปล่อยให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนดำเนินกิจกรรมต่างๆ ไปโดยลำพังอาจทำให้ระบบเศรษฐกิจขยายตัวในอัตราที่ต่ำซึ่งอาจมีผลกระทบต่อการกินดีอยู่ดีของประชาชนได้ ภาครัฐจำเป็นต้องเข้ามาสนับสนุน กำหนดนโยบาย แผนงานทั้งระดับจุลภาคและมหภาค ไม่ว่าจะเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม แผนปฏิรูปการเงิน

แผนการเพิ่มค่าใช้จ่ายการลงทุนสร้างระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน การค้า การส่งออก และการแทรกแซงตลาดในบางกรณี (สมรักษ์ รักษาทรัพย์ และถวิล นิลใบ, 2547 : 35)

การพัฒนาเศรษฐกิจที่ไม่สมดุลระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนนำมาสู่ปัญหาความขัดแย้งระหว่างคนจนกับคนรวย บ่อยครั้งนำไปสู่ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมืองและเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่กระทบต่อบทบาทของรัฐในการพัฒนาเศรษฐกิจ (ผาสุก พงษ์ไพจิตร, 2541: 415-416) อย่างไรก็ตามกลยุทธ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศวิธีหนึ่งนั่นคือการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับกลุ่มจังหวัดเมื่อเศรษฐกิจด้านต่าง ๆ ในระดับกลุ่มจังหวัดมีรากฐานที่มั่นคงก็จะกระจายความเจริญเติบโตไปครอบคลุมสู่ระดับจังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน และระดับครัวเรือน ดังนั้นแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจจึงจำเป็นต้องมองถึงศักยภาพของแต่ละกลุ่มจังหวัดว่าภายในกลุ่มจังหวัดมีทรัพยากรอะไรบ้างที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ร่วมกันในการพัฒนาชาติไทย ที่สำคัญอย่างไรจึงจะมีการนำทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่มาจัดสรรระหว่างจังหวัดในกลุ่มด้วยกันให้เกิดประโยชน์สูงสุดอันจะนำมาสู่ความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน

โจทย์การวิจัย

1. หุ้นส่วนเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี มีคุณลักษณะทั่วไปอย่างไร
2. หุ้นส่วนเศรษฐกิจมีระดับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานีอยู่ในระดับใด
3. ปัจจัยใดบ้างของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและ สุราษฎร์ธานี
2. ศึกษาระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจในการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี
3. ศึกษาปัจจัยคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณ กลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

ขอบเขตของการวิจัย

วิจัยเฉพาะประเด็นระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจในมิติ 12 ด้าน และปัจจัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี โดยหุ้นส่วนเศรษฐกิจในที่นี้ประกอบด้วย 3 กลุ่ม นั่นคือ กลุ่มภาครัฐ กลุ่มภาคเอกชน และกลุ่มภาคประชาชน ทั้งนี้ใช้ระยะเวลาวิจัยช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ.2548 ถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2550

นิยามศัพท์

หุ้นส่วนเศรษฐกิจ หมายถึง ผู้มีส่วนได้เสียกับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี โดยการวิจัยครั้งนี้แยกหุ้นส่วนเศรษฐกิจเป็น 3 กลุ่ม ประกอบด้วยกลุ่มภาครัฐ กลุ่มภาคธุรกิจและกลุ่มภาคประชาชน ซึ่งทำการพัฒนาเศรษฐกิจในกลุ่มจังหวัดที่ตนเองอาศัยหรือทำงานอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวในมิติต่าง ๆ 12 ด้าน

การพัฒนาเศรษฐกิจ หมายถึง การที่หุ้นส่วนเศรษฐกิจทำการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี ในมิติ 12 ด้าน ประกอบด้วย มิติ

ด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ มิติด้านรายได้รายจ่ายหนี้สินและการออม มิติด้านการเงิน การธนาคารและการคลัง มิติด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและบริการ มิติด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม มิติด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ มิติด้านนโยบายภาครัฐ มิติด้านประชากรและแรงงาน มิติด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มิติด้านสังคมและการเมือง มิติด้านกฎระเบียบข้อบังคับและมิติด้านคุณภาพชีวิต

กลุ่มภาครัฐ หมายถึง บุคคลที่รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราว ที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์กร หน่วยงานของรัฐในพื้นที่กลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

กลุ่มภาคธุรกิจ หมายถึง บุคคลที่ประกอบอาชีพหลากหลายในพื้นที่กลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี เช่น พนักงานบริษัท โรงแรม บริษัทนำเที่ยว พ่อค้า แม่ค้า ผู้ประกอบการ บริษัท ห้างหุ้นส่วนจำกัด ร้านค้า ประกันภัยและการขนส่ง เป็นต้น

กลุ่มภาคประชาชน หมายถึง บุคคลที่พำนักอาศัยในพื้นที่กลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและ สุราษฎร์ธานี เช่น แม่บ้าน นักบวช นักเรียน นักศึกษาเกษตรกร เป็นต้น

กลุ่มจังหวัด หมายถึง การดำเนินการร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดร่วมกันของทั้งสามจังหวัด ซึ่งยึดพื้นที่ติดกัน มีวัฒนธรรม สภาพภูมิศาสตร์คล้ายคลึงกันเป็นเกณฑ์ในการจัดแบ่งกลุ่มจังหวัดตามมติคณะรัฐมนตรี ในการวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบนกลุ่ม 1 ประกอบด้วย จังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ตัวแปรระดับบุคคลและตัวแปร มิติการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี ใน 12 ด้าน ตัวแปรแต่ละตัวผู้วิจัยนำมาจากแนวคิดหุ้นส่วนธุรกิจ แนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจ วารสารงานวิจัยและผลงานวิจัยทั้งในและนอกประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยสามารถเขียนเป็นแผนภาพดังนี้

1. เพศ
2. อายุ
3. ระดับการศึกษา
4. การนับถือศาสนา
5. สถานภาพการสมรส
6. ขนาดครัวเรือน
7. ลักษณะการประกอบอาชีพ
8. ภูมิลำเนา
9. ระยะเวลาพำนักอาศัย
10. การเป็นสมาชิกหรือชมรม

- การพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี
1. ด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ
  2. ด้านรายได้ รายจ่าย หนี้สินและการออม
  3. ด้านการเงิน การธนาคารและการคลัง
  4. ด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและบริการ
  5. ด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม
  6. ด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ
  7. ด้านนโยบายภาครัฐ
  8. ด้านประชากรและแรงงาน
  9. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
  10. ด้านสังคมและการเมือง
  11. ด้านกฎระเบียบข้อบังคับ
  12. ด้านคุณภาพชีวิต

สมมุติฐานการวิจัย

1. อายุของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี
2. ระดับการศึกษาของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี
3. ขนาดครัวเรือนของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี
4. ลักษณะการประกอบอาชีพของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี
5. ระยะเวลาพำนักอาศัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

แนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยชิ้นนี้ใช้ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยโดยสรุปย่อแนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่นำมาประกอบงานวิจัยเพื่อให้อ้างอิงมีดังนี้

1. ทฤษฎีการพัฒนาเศรษฐกิจ (Economic Development) หมายถึง กระบวนการที่ทำให้รายได้ประชาชาติที่แท้จริงและรายได้ต่อหัวที่แท้จริงสูงขึ้นเรื่อยๆ ในระยะยาว (ชรรมณูญ โสภรัตน์, 2547 : 269-270) โดยมีการกระจายรายได้เป็นธรรมมากขึ้น แสดงว่าประชาชนมีรายได้ไม่แตกต่างกันมากนัก โดยทั่วไปการพัฒนาหมายถึงการทำให้ดีขึ้นทำนองเดียวกันการพัฒนาเศรษฐกิจมีความหมายในการทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น โดยจะทำให้ได้ว่าเป็นกระบวนการ เช่น ความเป็นอยู่ การครองชีพ มาตรฐานการครองชีพ องค์ประกอบการผลิต โดยการสร้าง ผลิตภัณฑ์การผลิ ผลผลิต สวัสดิการ รายได้ ระดับราคาเทคนิคการผลิต รวมถึงองค์ประกอบของสังคมซึ่งมีเป้าหมายจัดความยากจน

องค์การสหประชาชาติได้ให้ความหมายการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวม กระบวนการสำคัญดังนี้

- 1) ทำให้รายได้ต่อหัวสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว
- 2) ทำให้ระดับการจ้างงานสูงขึ้นหรือมีการทำงานมากขึ้น
- 3) ทำให้ระดับราคาสินค้าและบริการทั่วไปมีเสถียรภาพ
- 4) ทำให้ดุลการชำระเงินมีเสถียรภาพ
- 5) ลดความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้
- 6) ทำให้กระจายความมั่นคงของระบบเศรษฐกิจให้เท่าเทียมกัน
- 7) ทำให้การพัฒนาในแต่ละภาคเกิดความเท่าเทียมกัน
- 8) ทำให้ระบบเศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพ

2. ทฤษฎีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในที่นี้ของกล่าวเฉพาะบางทฤษฎีที่นักพัฒนาเศรษฐกิจมักรู้จักที่สำคัญ ดังนี้

1) ฟังก์ชันการผลิตโดยทั่วไป กล่าวคือแนวคิดนี้ได้ระบุว่าเศรษฐกิจจะเจริญเติบโตจะต้องมีปัจจัยพื้นฐานที่ผลักดันอย่างน้อย 4 ปัจจัย ประกอบด้วย (บุญคง หันจางสิทธิ์, 2547 : 368)

(1) ทรัพยากรมนุษย์จะต้องมีคุณภาพเพิ่มขึ้น แรงงาน ประชากรมีการศึกษา การฝึกอบรม ระเบียบวินัยและความขยันเพิ่มขึ้น

(2) ประเทศต้องมีทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์และมีคุณภาพ ที่ดิน ภูมิอากาศดี มีแร่ธาตุ น้ำมัน และสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยต่อการผลิตเป็นอย่างดี

(3) ประเทศมีการสะสมเพิ่มขึ้นทั้งปริมาณและคุณภาพ เช่น เครื่องจักร อุปกรณ์ โรงงาน โครงสร้างพื้นฐาน ถนน ไฟฟ้า ซลประทานและอื่น ๆ

(4) ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีคือมีความก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ การจัดการและการประกอบการ

2) ทฤษฎีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของฮาร์รอดและโคมาร์ จากแนวคิดของจอห์นเบย์นาคเคนส์ ทราบว่าอุปสงค์มวลรวมมีบทบาททำให้เศรษฐกิจขยายตัว การจ้างงานเพิ่มขึ้นแต่แบบจำลองของเคนส์เป็นแบบจำลองในระยะสั้น เมื่อศึกษาทฤษฎีการบริโภคแบบต่างๆ เราทราบว่าบริโภคส่วนสำคัญถูกกำหนดโดยความร่ำรวยและสินทรัพย์ในระยะยาว (บุญคง หันจางสิทธิ์, 2547 : 369-375) ดังนั้นทุนในระยะยาวและการบริโภคในระยะยาวจึงมีความสำคัญต่อการกำหนดการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและการพัฒนาในระยะยาว ด้วยเหตุผลนี้จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่เลือกทฤษฎีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของฮาร์รอดและโคมาร์

3. ทฤษฎีใหม่เศรษฐกิจพอเพียง เป็นทฤษฎีการพัฒนาเศรษฐกิจตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ (ทับทิม วงศ์ประยูรและคณะ, 2547 : 146-149)

4. แนวคิดหุ้นส่วนเศรษฐกิจกับการพัฒนาเศรษฐกิจ กล่าวคือ หุ้นส่วนเศรษฐกิจจำเป็นต้องคำนึงถึงพื้นฐานทางเศรษฐกิจ เนื่องจากหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีทรัพยากรจำกัด ไม่พอที่จะบำบัดความต้องการทุกอย่างของทุกคนในสังคมได้ ดังนั้นในฐานะหุ้นส่วนเศรษฐกิจจึงต้องประสบปัญหาอย่างเดียวกัน นั่นคือผลิตอะไร ผลิตอย่างไรและผลิตเพื่อใคร จึงเป็นสิ่งที่หุ้นส่วนเศรษฐกิจต้องคำนึงถึงเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ (วันรักษ์ มิ่งมณีนาคนิ, 2547 : 15)

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเนื่องจากเป็นงานวิจัยใหม่ในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาไว้ ดังนั้นงานวิจัยที่ใช้อ้างอิงจึงมีน้อยมาก พอนำมาใช้อ้างอิงได้บ้างดังนี้

นภดล อินนา (2548) กล่าวถึงธุรกิจ รัฐและสภาพแวดล้อมทางสังคมต่างพึ่งพาและเกื้อกูลกันสูง กิจกรรมทางธุรกิจสร้างผลกระทบต่อสังคม ขณะเดียวกันการตัดสินใจของรัฐย่อมส่งผลทางตรงและทางอ้อมต่อองค์กรธุรกิจ ขณะเดียวกันการตัดสินใจของภาคธุรกิจและ

ภาครัฐย่อมเกิดพลังสะท้อนไปสู่หน่วยอื่นและหนีไม่พ้นคือหน่วยครัวเรือน ซึ่งเป็นภาคประชาชนการที่ธุรกิจจำเป็นต้องใกล้ชิดกับสังคมและประชาชนทั่วไปมากขึ้น ทำให้องค์กรธุรกิจต้องสนใจสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวไม่เพียงแต่หาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองเหมือนดังแต่ก่อน หากต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับหุ้นส่วนเศรษฐกิจอื่นด้วย นั่นคือภาครัฐและภาคประชาชน

Ngoatje, M. F. (2006) วิเคราะห์ประเด็นบทบาทของสหภาพอัฟริกันในฐานะเป็นพาหนะสำหรับการริเริ่มในการลงทุนและการร่วมมือกันในระดับภูมิภาค กรณีภาพรวมวิถิดของการเป็นหุ้นส่วนใหม่เพื่อการพัฒนาอัฟริกา ทั้งนี้เห็นว่าภาคเอกชนสามารถเป็นหุ้นส่วนกับภาครัฐนำไปสู่ความร่วมมือการค้าที่หลากหลาย การเข้าถึงตลาดการแทรกแซงกลไกในตลาดโลก การเคลื่อนย้ายแหล่งทรัพยากร ซึ่งทำให้เกิดความน่าสนใจในการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศภายใต้ความท้าทายของเศรษฐกิจสมัยใหม่และศักยภาพโอกาสการรวมตัวในระดับภูมิภาค ดังนั้นจำเป็นที่ชาวอัฟริกันต้องจัดระเบียบชาวอัฟริกาด้วยตนเอง ลูกชิ้นปลดแอกตนเอง จากการศึกษาที่พึ่งพาคนอื่นหันมาขึ้นด้วยขาของตนเองให้ได้

Kamath, Lalitha (2006) วิจัยการได้มาซึ่งความสามารถในการแข่งขันระดับโลกและลดความยากจนในท้องถิ่น กรณีการตรวจสอบแบบจำลองตั้งกฎข้อบังคับการเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนเมืองบังกาลอร์ประเทศอินเดีย โดยเห็นว่าเศรษฐกิจระดับโลกและอำนาจทางการเมืองกำลังเปลี่ยนแปลงได้ขับเคลื่อนให้เกิดการก่อตัวใหม่ของภาครัฐและภาคเอกชน ในการตั้งกฎข้อบังคับของท้องถิ่นและให้ความสำคัญต่อการหาหุ้นส่วนใหม่และวิธีการทางการเมืองเพื่อรวมเป็นหนึ่งเดียว การสร้างเครือข่ายการทำงานและการรวมวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน ขณะเดียวกันให้ความสนใจกับยุทธวิธีทางการตลาดเพื่อทำให้ภาคประชาชนได้รับประโยชน์มากขึ้น อย่างไรก็ตามการทำให้ทันสมัยต้องรวมกลุ่มคนยากจนเข้าไปด้วยมิใช่เพียงพัฒนาคนจนที่ยังจนลงคนรวยก็ยิ่งรวย

Cousineau, J. D. (2005) ดำเนินการวิจัยด้าน

การจัดระเบียบการพัฒนาจากไม่กำ คาริคอมและโคโคแนว ด้วยวิธีการใช้ระบบร่วมกันพัฒนาภูมิภาคเป็นการเน้นปฏิสัมพันธ์ของท้องถิ่นกับชาติกับโลกและภูมิภาค รวมถึงการเป็นหุ้นส่วนกันของภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อการพัฒนาเน้นการทำตลาดร่วมเช่นเดียวกับสัญญาเป็นหุ้นส่วนกันระหว่างสหภาพยุโรปกับอัฟริกาและแปซิฟิกที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือกันในภูมิภาคและการสร้างความสามารถเพื่อช่วยให้การรวมกันเพื่อพัฒนาประเทศต่างๆ เข้าสู่เศรษฐกิจโลกได้ง่ายขึ้น การให้ความสำคัญในการเจรจาต่อรองระหว่างรัฐกับหน่วยงานต่างๆ ในภูมิภาคเพื่อระบุกำหนดการใช้ระเบียบของโลกในการปฏิรูปที่นำไปสู่ความเท่าเทียมกันของการพัฒนาโดยเฉพาะการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญต่อการเป็นหุ้นส่วนทางการค้า อันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในระดับท้องถิ่นและระดับนานาชาติ โดยเฉพาะการเปิดประเทศด้านเศรษฐกิจของประเทศขนาดเล็ก จำเป็นต้องเกิดความร่วมมือกันระดับนานาชาติ

ตารางที่ 1 จังหวัด ขนาดจังหวัด จำนวนอำเภอ/กิ่งอำเภอ การสุ่มอำเภอ การสุ่มตำบล
และการสุ่มหมู่บ้าน

จังหวัด	ขนาดจังหวัด	จำนวนอำเภอที่มีพื้นที่	อำเภอที่สุ่ม	ตำบลที่สุ่ม	หมู่บ้านที่สุ่ม
1. ระนอง	เล็ก	5 อำเภอ	3 อำเภอ	6 ตำบล	6 หมู่บ้าน
2. ชุมพร	กลาง	8 อำเภอ	5 อำเภอ	10 ตำบล	10 หมู่บ้าน
3. สุราษฎร์ธานี	ใหญ่	19 อำเภอ	10 อำเภอ	20 ตำบล	20 หมู่บ้าน
รวม		32 อำเภอ	18 อำเภอ	36 ตำบล	36 หมู่บ้าน

หมายเหตุ : (1) ขนาดของจังหวัดใช้จำนวนอำเภอที่มีของแต่ละจังหวัดเป็นเกณฑ์แบ่ง

(2) จังหวัดระนองและชุมพร สุ่มอำเภอ สัดส่วน 3 ใน 4 ของจำนวน อำเภอที่มีของแต่ละจังหวัด

(3) จังหวัดสุราษฎร์ธานี สุ่มอำเภอ สัดส่วน 2 ใน 4 ของจำนวนอำเภอที่มีของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

(4) อำเภอที่สุ่มได้ทำการสุ่มตำบล 2 ตำบล ต่อ 1 อำเภอ

(5) ตำบลที่สุ่มได้ทำการสุ่มหมู่บ้าน 1 หมู่บ้านต่อ 1 ตำบล

ตัวอย่างเก็บจากหุ้นส่วนเศรษฐกิจด้วยแนวทางการสัมภาษณ์จากแบบสัมภาษณ์ จำนวน 60 ตัวอย่าง ด้วยวิธี purposive เพื่อความสะดวกในการเก็บข้อมูลและสัมภาษณ์ข้อมูลของผู้วิจัย สัดส่วน 1:2:3 กล่าวคือจังหวัดขนาดเล็กเก็บ 1 ส่วน จังหวัดขนาดกลางเก็บ 2 ส่วน และจังหวัดขนาดใหญ่เก็บ 3 ส่วนดังนี้

- 1) จังหวัดระนอง สัมภาษณ์ข้อมูล 15 ตัวอย่าง
- 2) จังหวัดชุมพร สัมภาษณ์ข้อมูล 20 ตัวอย่าง
- 3) จังหวัดสุราษฎร์ธานี สัมภาษณ์ 25 ตัวอย่าง

เครื่องมือวิจัย

1. ชุดที่หนึ่ง เป็นแบบสอบถามตามวิธีมาตรวัดของลิเคิทสเกล เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี ในมิติ 12 ด้าน ประกอบด้วย

ตอนที่หนึ่ง เป็นคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีลักษณะคำถามเป็นแบบปิด

ตอนที่สอง เป็นระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจในการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี มีลักษณะคำถามเป็นแบบเปิด

2. ชุดที่สอง เป็นแบบสัมภาษณ์จากหุ้นส่วนเศรษฐกิจซึ่งประกอบด้วยภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน ในประเด็นปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาเศรษฐกิจทั้งมิติ 12 ด้าน แต่ละข้อมีลักษณะคำถามเป็นแบบเปิด

การทดสอบเครื่องมือ

1. การทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยการนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบความถูกต้อง สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย พร้อมปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองเก็บตัวอย่างจำนวน 40 ตัวอย่าง ในเขตอำเภอสิชล และอำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ที่มีได้ตกเป็นตัวอย่างในครั้งนี้แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นทางสถิติได้ 0.9111 ซึ่งใช้วิธีวัดความสอดคล้องภายในของครอนบาช ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา

เกณฑ์วัดของเครื่องมือที่ใช้วิจัย

แบบสอบถามที่ใช้วัดระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี ในมิติ 12 ด้าน เป็นการหาค่าเฉลี่ยโดยข้อคำถามแต่ละข้อมีแนวทางเลือกตอบได้ 5 แนวทาง พร้อมระดับคะแนนแต่ละข้อดังนี้ (บุญธรรม กิจปรีดา บริสุทธิ, 2549 : 110)

1. เลือกตอบ มากที่สุด ระดับคะแนนเท่ากับ 5
2. เลือกตอบ มาก ระดับคะแนนเท่ากับ 4
3. เลือกตอบ ปานกลาง ระดับคะแนนเท่ากับ 3
4. เลือกตอบ น้อย ระดับคะแนนเท่ากับ 2
5. เลือกตอบ น้อยที่สุด ระดับคะแนนเท่ากับ 1

จากระดับคะแนนข้างต้นก่อนนำไปแปลผล ค่าเฉลี่ยต้องนำระดับคะแนนดังกล่าวมาแปลความหมายตามขอบเขตค่าเฉลี่ยดังนี้ (ประคอง วรรณสุด, 2547 : 10)

1. ค่าเฉลี่ยช่วง	4.50–5.00	หมายถึง
ความร่วมมือทางเศรษฐกิจมากที่สุด		
2. ค่าเฉลี่ยช่วง	3.50–4.49	หมายถึง
ความร่วมมือทางเศรษฐกิจมาก		
3. ค่าเฉลี่ยช่วง	2.50–3.49	หมายถึง
ความร่วมมือทางเศรษฐกิจปานกลาง		
4. ค่าเฉลี่ยช่วง	1.50–2.49	หมายถึง
ความร่วมมือทางเศรษฐกิจน้อย		
5. ค่าเฉลี่ยช่วง	1.00–1.49	หมายถึง
ความร่วมมือทางเศรษฐกิจน้อยที่สุด		

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา การนับถือศาสนา สถานภาพการสมรส ขนาดครัวเรือน ลักษณะการประกอบอาชีพ ภูมิลำเนา ระยะเวลาพำนักอาศัย และการเป็นสมาชิกหรือชมรม ใช้วิธีพรรณนาค่าความถี่และค่าร้อยละ

2. การวิเคราะห์ระดับความร่วมมือของหุ้นส่วนเศรษฐกิจในการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี วิเคราะห์เชิงปริมาณในมิติ 12 ด้าน ด้วยค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. การทดสอบปัจจัยคุณลักษณะของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี ทดสอบด้วยค่าไคสแควร์

4. การวิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานีในมิติ 12 ด้าน ของหุ้นส่วนเศรษฐกิจวิเคราะห์เชิงพรรณนาจากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องและเขียนบริบทออกมาในรายงานการวิจัย

ผลการวิจัย

1. หุ้นส่วนเศรษฐกิจจากกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี ที่ตอบแบบสอบถาม 400 คน ประกอบด้วยภาครัฐ 66 คน ภาคเอกชน 134 คน และภาคประชาชน 200 คน ส่วนใหญ่เพศหญิงร้อยละ 65.5 อายุช่วง 21–30 ปี ร้อยละ 43.8 สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญา ร้อยละ 31.0 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 94.8 เป็นโสดร้อยละ 54.5 มีขนาดครัวเรือน 3–4 คน ร้อยละ 49.8 ประกอบอาชีพอยู่ในภาคประชาชนร้อยละ 47.14 โดยเป็นคนในพื้นที่ ร้อยละ 71.5 ฟ่านักอาศัยในพื้นที่ดังกล่าวมากกว่า 5 ปี ร้อยละ 84.0 และไม่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือชมรมแต่ประการใดร้อยละ 69.5

2. ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานีในมิติ 12 ด้าน พบว่าหุ้นส่วนเศรษฐกิจซึ่งประกอบด้วยภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชนร่วมมือกันพัฒนาเศรษฐกิจกลุ่มจังหวัดดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.85 จากคะแนนเต็ม 5.00 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของหุ้นส่วนเศรษฐกิจกับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

หุ้นส่วนเศรษฐกิจกับการพัฒนาเศรษฐกิจภาพรวม 12 ด้าน	อันดับการพัฒนา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการพัฒนา
1. ด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	2	3.12	0.95	ปานกลาง
2. ด้านรายได้รายจ่ายหนี้สินและการออม	8	2.77	0.87	ปานกลาง
3. ด้านการเงินการธนาคารและการคลัง	7	2.79	0.88	ปานกลาง
4. ด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและบริการ	11	2.51	0.98	ปานกลาง
5. ด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม	9	2.72	0.89	ปานกลาง
6. ด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ	5	2.86	1.01	ปานกลาง
7. ด้านนโยบายภาครัฐ	10	2.69	1.07	ปานกลาง
8. ด้านสังคมและการเมือง	6	2.80	1.06	ปานกลาง
9. ด้านประชากรและแรงงาน	4	2.91	0.91	ปานกลาง
10. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	9	2.72	1.09	ปานกลาง
11. ด้านกฎระเบียบข้อบังคับ	3	2.97	0.95	ปานกลาง
12. ด้านคุณภาพชีวิต	1	3.34	1.03	ปานกลาง
รวม		2.85	1.03	ปานกลาง

3. การทดสอบสมมุติฐานการวิจัย พบว่าอายุและระดับการศึกษาของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ ส่วนขนาดครัวเรือน ลักษณะ

การประกอบอาชีพและระยะเวลาการพำนักอาศัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

ตาราง 3 ผลการทดสอบสมมุติฐาน

ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม	ค่าไคสแควร์	ผลการทดสอบสมมุติฐาน
1. อายุ		46.845	*
2. ระดับการศึกษา	การพัฒนา	38.634	*
3. ขนาดครัวเรือน	เศรษฐกิจ	3.300	NS
4. ลักษณะการประกอบอาชีพ	กลุ่มจังหวัด	4.881	NS
5. ระยะเวลาพำนักอาศัย		13.467	NS

หมายเหตุ * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

NS หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและ สุราษฎร์ธานี ในมิติ 12 ด้าน พบว่ามีมิติด้านคุณภาพชีวิตของกลุ่มจังหวัดดังกล่าวได้รับการพัฒนามากที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดของอกินันท์ จันตะนี (2548: 226) และวันทนีย์ ภูมิภัทราคม และคณะ (2548: 155-156) และจินตนา บุญบงการ (2548: 120-123) ที่กล่าวถึงเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจที่หลากหลาย สิ่งที่จะนำไปสู่ความมั่งคั่งและเติบโตทางเศรษฐกิจนั้นคือการมีคุณภาพชีวิตที่ดี

2. ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดข้างต้น เมื่อพิจารณาในภาพรวมของมิติ 12 ด้าน พบว่าหุ้นส่วนเศรษฐกิจร่วมมือกันพัฒนาเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเกิดจากข้อจำกัดและอุปสรรคหลายประการ เช่น ระบบถนนเชื่อมระหว่างจังหวัดชุมพรไปจังหวัดระนอง หรือจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีเชื่อมสู่จังหวัดระนองยังไม่มีมาตรฐานดีพอ

สอดคล้องกับแนวคิดของธรรมนุญ โสภารัตน์ (2547: 269-270) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะระบบถนนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนสำคัญยิ่งต่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ

3. ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ในมิติด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและบริการ พบว่ามีระดับความร่วมมือกันอยู่ในอันดับท้ายสุด ทั้งที่มีมิติในด้านนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมคิด บางโม (2547: 28-29; Gordo, 2005) ที่กล่าวว่า การพัฒนาประเทศในอัตราที่เหมาะสมจำเป็นต้องยกระดับสภาพเศรษฐกิจให้มีเสถียรภาพจากการมีงานทำ การลงทุน การจ้างงาน การสร้างงานในธุรกิจการค้า ธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ ตลอดจนการปรับสภาพดุลการชำระเงินของประเทศให้อยู่ในระดับที่น่าพอใจ

4. ผลการทดสอบสมมุติฐานการวิจัยพบว่าอายุและระดับการศึกษาของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง

และสุราษฎร์ธานี โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ อภินันท์ จันตะนี (2548 : 226) วันทนีย์ ภูมิภักทรคมและคณะ (2548 : 155-156) และโกฮอท (Kohout, 2004 : 1) ที่กล่าวว่าการศึกษา และการฝึกอบรมเป็นปัจจัยช่วยส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ขณะที่ขนาดครัวเรือนของหุ้นส่วนเศรษฐกิจไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดข้างต้น สอดคล้องกับแนวคิดของ อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง (2549 : 27-31) ทวีศักดิ์ เทพพิทักษ์ (2548 : 59-68) ฉวีสุพันธ์ เขจรนันท์ (2548 : 37-40) และ กอร์ดอ (Gordo, 2005) ที่กล่าวถึงจำนวนของประชากรเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ กล่าวคือประชากรในครัวเรือนมีมากก็ทำให้ยากจน ทางด้านลักษณะการประกอบอาชีพของหุ้นส่วนเศรษฐกิจก็กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดในที่นี้คือกลุ่มอาชีพภาคเอกชน กลุ่มอาชีพภาครัฐและกลุ่มอาชีพภาคประชาชน พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันทั้งนี้อาจเกิดจากการที่กลุ่มอาชีพภาคเอกชนและกลุ่มอาชีพภาคประชาชน เห็นว่าการพัฒนาเศรษฐกิจ การกระตุ้นเศรษฐกิจควรเป็นหน้าที่ของกลุ่มอาชีพภาครัฐโดยตรง สอดคล้องกับแนวคิดของจินตนา บุญบงการ (2548 : 120-123), เกษร หอมขจร (2547 : 63-64), บุญคง หันจางสิทธิ์ (2547 : 190-192) และเสาวลักษณ์ ปโกฏิประภา (2548 : 110-111) โดยกล่าวว่า ภาครัฐในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีบทบาทต่อธุรกิจมากมายรวมทั้งการค้า การสร้างอำนาจต่อรอง ตลอดจนการเข้ามากำกับดูแลกลไกทางราคาที่จะอาจล้มเหลวไม่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการจัดสร้างสินค้าสาธารณะ ส่วนปัจจัยการพำนักอาศัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดดังกล่าว ทั้งนี้อาจเกิดจากโครงสร้างของสังคมที่เปลี่ยนไปทำให้กลุ่มคนต้องทำงานไกลบ้านต้องปรับตัวและย้ายถิ่นทำงาน จึงไม่มีเวลาพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่กลุ่มจังหวัดของตนเองอย่างจริงจัง โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ ทับทิม วงศ์ประยูร และคณะ (2547 : 141-142), บุญกิจ ว่องไวกิจไพศาล (2547 : 195-199), Narain (2004 : 1) ที่กล่าวว่าการปฏิรูปโครงสร้างของสังคมที่

เปลี่ยนไปส่งผลให้ประชาชนที่อยู่ในชนบทต้องเดินทางเข้ามาทำงานในเขตเมือง คนที่อยู่อาศัยในเขตชนบทกำลังปรับตัวให้เหมือนกันในเขตเมือง โอกาสจะไปพัฒนาตัวเองเป็นผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจกระทำได้น้อยมาก โอกาสแทบไม่มีวันนี้คนหนุ่มสาวในชนบทเข้าทำงานในบริษัทขนาดใหญ่ ชีวิตอยู่ในวงจรดังกล่าวโดยมีตัวเงินและตำแหน่งหน้าที่การงานเป็นตัวล่อใจ ส่งผลให้หนุ่มสาวที่อยู่ในวัยทำงานพลาดโอกาสที่จะไปเปิดธุรกิจของตนเองเกิดความขาดแคลนกิจกรรมด้านความเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญต่อการกระตุ้นการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าคนหนุ่มสาวเหล่านั้นจะพำนักอาศัยอยู่ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดนี้เป็นระยะเวลาอันยาวนานก็ตาม

5. หุ้นส่วนเศรษฐกิจในที่นี้ประกอบด้วยภาครัฐ ภาคธุรกิจและภาคประชาชน ควรจับมือร่วมกันในรูปกลุ่มพร้อมร่วมมือกับสำนักงานจังหวัดของจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี ช่วยกันขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจในมิติต่าง ๆ ทั้ง 12 ด้านอย่างจริงจังเพื่อให้เกิดผลเป็นรูปธรรมปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้สำนักงานจังหวัดต้องเป็นเจ้าภาพจับมือกับอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัด การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หอการค้าจังหวัด สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร สำนักงานเกษตรจังหวัด วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารออมสิน สำนักงานแรงงานจังหวัดและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อช่วยผลักดันขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจทั้ง 12 ด้านแก่ประชาชนในกลุ่มจังหวัดดังกล่าว โดยประสานการพัฒนาเศรษฐกิจในมิติต่าง ๆ กับประชาชนในพื้นที่โดยผ่านองค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งนี้อาจตั้งเป้าหมายว่าปีหนึ่งจะพัฒนากี่ด้าน ด้านอะไรบ้าง จนครบทั้ง 12 ด้าน ในพื้นที่เป้าหมายของกลุ่มจังหวัด โดยผลัดกันเป็นเจ้าภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจจังหวัดละ 1 ปี แล้วหมุนเวียนกันจนครบ

ข้อเสนอแนะ

3. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ภาครัฐซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหุ้นส่วนเศรษฐกิจจำเป็นต้องเร่งนโยบายที่ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการกระตุ้นเศรษฐกิจด้วยการเร่งเบิกจ่ายงบประมาณแผ่นดินเพื่อให้เศรษฐกิจขับเคลื่อนในกลุ่มจังหวัด

1.2 ภาครัฐ ควรใช้นโยบายลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้แก่ภาคเอกชนเพื่อลดต้นทุนการผลิตและจูงใจให้นักธุรกิจสนใจกู้เงินจากภาครัฐไปลงทุนในโครงการต่างๆ มากขึ้นเท่ากับเป็นการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจในหนทางหนึ่งของกลุ่มจังหวัดด้วยการขยายการมีงานทำของภาคประชาชนในพื้นที่ และเป็นการกระจายรายได้

1.3 ภาครัฐควรใช้มาตรการลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีนิติบุคคล เพื่อให้ภาคธุรกิจหรือภาคเอกชน และภาคประชาชนมีเงินเหลือมากขึ้น สามารถนำเม็ดเงินดังกล่าวไปใช้จ่ายไปลงทุนหรือฝากเงินกับสถาบันการเงินได้มากขึ้นเท่ากับเป็นการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดทั้งทางตรงและทางอ้อม

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

2.1 ภายใต้วิกฤติเศรษฐกิจ วิกฤติการเมืองและวิกฤติการก่อความไม่สงบบริเวณชายแดนภาคใต้ของไทย หุ้นส่วนเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคธุรกิจและภาคประชาชนควรจับมือร่วมกันส่งเสริมซึ่งกันและกันเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและช่วยลดผลกระทบอันอาจจะเกิดขึ้นที่จะมีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในกลุ่มจังหวัด

2.2 หุ้นส่วนเศรษฐกิจทั้งสามภาคควรมีกิจกรรมทางเศรษฐกิจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อความเข้าใจอันดีงาม ความสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยเฉพาะการพัฒนาด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และการบริการในกลุ่มจังหวัดอย่างเร่งด่วน

3.1 ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าความร่วมมือของกลุ่มจังหวัดในการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และบริการ มีระดับความร่วมมือกันน้อยที่สุด จึงควรมีการศึกษาเฉพาะประเด็นนี้ในเชิงลึก

3.2 ครั้งต่อไปควรมีการวิจัยในประเด็นกฎระเบียบว่าด้วยการค้าเสรีว่าจะมีผลกระทบอย่างไรหรือไม่กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดดังกล่าวของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ

3.3 ควรมีการนำผลวิจัยครั้งนี้เป็นต้นแบบขยายผลการวิจัยในเรื่องเดียวกันให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ทุกภาคส่วนของประเทศไทย และหาดัชนีชี้วัดระดับการพัฒนาเศรษฐกิจที่อาศัยหุ้นส่วนเศรษฐกิจเป็นตัวขับเคลื่อน

บรรณานุกรม

- เกษร หอมขจร. (2547). *เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยการคุ้มกัน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จินตนา บุญบงการ. (2548). *การจัดการเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- จิระภา สุขเกษม. (2549). *โค้งสุดท้ายเศรษฐกิจไทยปี 49*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก.
- ณัฐพันธ์ เขจรนนท์. (2548). *การบริหารธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- ทวิศักดิ์ เทพพิทักษ์. (2548). *การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: บริษัท เอ็กเซอร์เน็ท จำกัด.
- ทับทิม วงศ์ประยูรและคณะ. (2547). *เศรษฐศาสตร์มหภาค*. กรุงเทพฯ: บริษัท เม็ทส์ปอยท์ จำกัด.
- ธรรมบุญ โสภรัตน์. (2547). *เศรษฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ธิวอลลี จำกัด.
- นภดล อินนา. (2548). *ธุรกิจกับนโยบายสาธารณะในศตวรรษใหม่*. กรุงเทพฯ: จามจรีโปรดักท์.
- บุญกิจ ว่องไวกิจไพศาล. (2547). *เศรษฐศาสตร์ภูมิภาค*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุญคง หันจางสิทธิ์. (2547). *เศรษฐศาสตร์มหภาค*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2549). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประคอง วรรณสุด. (2547). *สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผาสุก พงษ์ไพจิตร. (2541). *พัฒนาการอุตสาหกรรมและพัฒนาเศรษฐกิจประสพการณ์ของเกาหลีใต้บราซิลไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์.
- วันतीय ภูมิภัทราคมและคณะ. (2548). *เศรษฐศาสตร์ทั่วไป*. กรุงเทพฯ: บริษัทธรรมสาร จำกัด.
- วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. (2549). *เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิรัช ธเนศวร. (2545). *การค้าระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมคิด บางโม. (2547). *การประกอบธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: บริษัท จูนพับลิชชิ่ง จำกัด.
- สมรักษ์ รักษาทรัพย์ และถวิล นิลใบ. (2547). *วิเคราะห์เศรษฐกิจประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุนีย์ บุญยวิทย์. (2544). *เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยดุลการชำระเงิน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อภิรักษ์ จันตะนี. (2548). *เศรษฐศาสตร์มหภาค*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง. (2549). *เศรษฐศาสตร์มหภาค*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

Cousineau, J. D. (2005). *Ordering development Jamaica, Caricom and cotonou : A systems approach to regional integration for development*. Canada : Concordia University.

Gordo, Blanca Estela. (2005). *Low-income communities in the information age : Technology, development and Community practice*. California : university of california, Berkeley.

Kamath, L. (2006). *Achieving global competitiveness and local poverty reduclion, Examining the public private partnering model of governance in Bangalore*. New Jersey : Rutgers the state University of New Jersey.

Kohout, Michal. (2004). *Development and new Labor culture in Mexico*. England : Clark University.

Narain, Ashish. (2004). *Essays on Labor market effects of integration in unionized economies*. U.S.A.; University of Maryland, College Park.

Ngoatje, M. F. (2006). *The role of the African Union as a vehicle for investment initiatives and regional cooperation : A critical overview of the New Partnership for Africa Development*. South Africa : University of Pretoria.

ผู้เขียน:

ผศ. อาริ คุรุศากยวงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 คณะวิทยาการ
จัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

MULTINATIONAL ADVERTISING STRATEGIES: STANDARDIZATION AND ADAPTATION STRATEGIES

Surat Supitchayangkool

ABSTRACT

The debate over standardization and adaptation of multinational companies' advertising strategies has been going on for a long time. Both standardization and adaptation strategy have advantages and disadvantages. To analyze company strategy, this paper uses three main determinants: (1) environmental determinants, (2) firm environmental determinants, and (3) intrinsic determinants.

Keywords : standardization advertising and adaptation advertising